

DÖBRENTEI KORNÉL

A Madonna

*Nem a Doge-palota, nem a véren virult pompa
s a finnyásra hajsolt ízlés örökkévalósággal
kacér műremekei a romlás buján tenyésző,
érett fekélyeivel, nem a nagy víz ellen erőlködő
erődök, homlokzatukon a hősi hanyatlás
salétrom-medáljaival, sem az elgyötört-sárga
ragyogással bevakolt oszlopcsarnokok, színükön
fonák a patina, mint vérfoltok rablott kincseken,
ó, kigyúlni nem ezek az emlékrajkok vésettek
koponyám barlangfalára, az emlékezés nem
szabad akarat, de sorsszeszély, mi emlékeztetni
akar csak az marad, borostyán-jelenné rabul esni
az idegpályákon föl csak az tolul, miként a tenger,
ahogy azur húsát fölhasítja a szél s a habosan fölnyúló
egymásra omló sebektől orrbőszítő kátrány s nyers
ikraszag özönöl a kikötő felől, az olajfaillat
aranyfüstje csitítón lengi be, mire a Szent Márk
térig ér, és nem a harangzúgás duzzasztotta kupolák
őrződtek meg, csak a mennybolt rajtuk pihenő,
átszellemülten-kék íve, s a delelő napkorong
platina udvara, ahol freskókból szabadult, szárnyuk-olvadt
puttók kerengnek korommal kibáronyozott ellipszisen
Istentől távolodóban –;*

*idelent türkizzománc tollazatú
galambok szemszikkasztó tündöklése tombol s akár
az irgalmatlan őszinteség, a lélekig fáj az
engesztelhetetlen gyehenna-fény, tébolyt ihlető*

fehérizzás, balkonokra terített lepedők
parcellázzák föl, megannyi jóreménységű vitorla
siklatni suhanóssá a szerelem hadigályait, gyöngéden,
miként jázminszirm-epekedést emel magához
sógyöngyöket vajúdó fuvalom, és nem a Sóbajok Hídja
maradt velem tenger-távlatos ifjúságom és az örök
veszteglés között, súlyos búcsúzásoktól megrogyottan,
megkövesített köldökszinór, roncsként mered alá,
s én leszakadva a tömlőc-szakadékba szégyenem
vörös iszapjában tapicskolva senyvedek, mert
megcsúfoltam, aki lehettem volna,

de ami elkísér,
megkísért a Sóbajok hídjaként az a rózsahévílésű
lélekzet, mely ajkon át ajakba ojtja magát
és az évszázadok csiszolta lépcsőkön, az öregidő
zsámolyán kiválasztottan üldögélő Madonna,
puritán gyolcsban, arcoskája dúrva vásznakból s a
festék zseniális masszából hamvas elevenné
visszaszökött, a tükör ezüstáramlása megállt,
ha belepillantott, a sűrű embergomolyon átsütött
az arca, és ahogy megbabonázva néztem őt, éreztem,
lesorvad rólam a ruha, lemeztelenedem
s drótkötelek szántotta testemen csodalámpásként
lángolni kezd ezernyi heg, ő visszarévedt hosszan,
birtokának tudva, majd, hogy a világnak visszaadjon,
tekintete ébenfa-árnyékába felöltöztetett.